

BUZENÍ SPÍCÍHO PROROKA

František Machara

Copyright © František Machara

2015

Naše skupina vznikla na jaře roku 1981 v Roštíně. Zakládajícími členy jsme byli já a Jiří Pánek. Pamatuješ, Jirko, jak jsme táhli na dvoukoláku tu obrovskou reprobednu ze starého kinosálu? Naše první aparatura, vážila asi 200 kg. V místě nebyl nikdo vhodný k doplnění kapely, vlastně tady bylo pár muzikantů, ale buď neměli patřičné zkušenosti, nebo se zajímali o zcela jiný hudební žánr, nic proti skupinám ABBA či Boney M. Ale ti kluci měli nástroje a tak třeba naše první bicí jsme měli od nich asi rok půjčené. Pátrali jsme tedy v okresním městě Kroměříži, kde bylo muzikantů vždy dost. Tak se přidávali, baskytarista Jan Klčo, jinak můj vrstevník a kamarád z učení, který hrál na elektrickou kytaru dříve než já. V patnácti letech už vyráběl různé boostery a efekty ke kytáře. Z vojny přišel právě kytarista a zpěvák, později klávesista Olda Sigmund. Ten také doporučil bubeníka a zpěváka Františka Daniela. A byli jsme kompletní. Vlastně jsme se původně měli jmenovat Laser. Ale nakonec jsme se dohodli na jménu Prorok.

Scházeli jsme se každou neděli v Roštíně. Zkoušeli jsme v místní škole, která tehdy byla prázdná a nevyužitá. Dávali jsme dohromady jednak repertoár a také nástroje a aparaturu. Cvičili jsme a chystali se na tehdy povinné "přehrávky", bez kterých nemohla žádná kapela veřejně vystupovat. Vzhledem ke stylu repertoáru skupiny, rock šedesátých a sedmdesátých let, jsme museli většinu převzatých skladeb otextovat česky. Velkou naší výhodou bylo, že jsme si také sami skládali a textovali vlastní věci. Byli jsme mladí, nezkušení a hráli jsme naplno, někdy až moc nahlas, v souladu s nepsaným zákonem, že rocková hudba by potichu hraná "umělecky" nevyzněla, taková blbost. Okna třídy v I. patře roštínské školy se otřásala. Když bylo teplo, otevřeli jsme je dokořán. Byl tady ale jeden problém. Termín našich zkoušek se dokonale kryl s časem konání bohoslužby v sousedním kostele. To byl fakt problém. Já jsem v té době byl starostou obce Roštín, tehdy to vlastně byla funkce předseda MNV, a staral jsem se mimo jiné, aby byl klid a pořádek v obci, no a teď tohle??!! V té škole jsme se samozřejmě zamykali, aby nás nikdo nerušil při naší umělecké aktivitě. Občas se stalo, že jsme zamknout zapomněli a tak jsme mívali někdy nějakou návštěvu.

Většinou to byl pan farář Mařík a přišel nám promluvit do našich nesmrtelných duší, že jestli bychom jako nemohli hrávat trochu méně hlasitě, že si při bohoslužbě pan varhaník plete noty a občas prý místo svého partu začne hrát s námi Párply nebo Uriáše, no a farníci že neznají ty naše texty, že by prý jinak zpívali také s námi, například se jim líbil Park od již zmíněných Uriah Heep, krásné trojhlasý, chorály jako do kostela. Jinak ale byl pan farář, doktor Mařík velice přátelský, byl to totiž také muzikant. Pocházel z Bratislavy a na studiích teologie hrával na piano s jazzovou kapelou. Vždy jsme se s ním dohodli a slíbili, že příště už budeme určitě méně hluční. Ono to ze začátku zkoušky šlo dodržet. Jenže s přibývajícím časem jakoby nám slábnul sluch nebo co, nakonec jsme byli zase stejně hluční a pan farář přišel zase, pokud nebylo zamčeno. Nic proti panu faráři, ale jednou jsme měli opravdu vzácnou návštěvu.

Bylo to jednoho krásného letního dne. Okna třídy v I. patře školy byla opět dokořán a my jsme zrovna cvičili myslím, že Carlose Santanu – Samba Pa Ti. Když vtom náhle, otevřely se dveře, a kdo tam nestál? Vlado Čech – bubeník Blue Effect!!!

Byli jsme jako opaření, bubeníkovi vypadly samovolně paličky z rukou, přestali jsme samozřejmě hrát a nechápavě jsme se na sebe dívali. Já jsem věděl, že Vlado jezdí občas do Roštína na chatu svého tchána, ale že by jej zajímali takoví amatéři jako my? Vlado byl velmi přátelský a vyptával se, co hrajeme, kolik toho zkoušíme na přehrávky atd. Také si sedl za naše bicí značky Amati a zahrál si s námi toho Santanu. Strašně do toho mlátil, přehlušil nás všechny, ještěže už bylo po mši. Ale hrál přesně jako automat. Pak jsme si sedli a on povídal, jak doma cvičí v paneláku. Dal nám také několik cenných rad, jako např. teď tady nechte bubeníka s baskytaristou a vy ostatní jděte na pivo. Až prý bude sehraná rytmika, můžete se přidat vy ostatní. Časem jsme jeho rady ocenili, nejen kvůli tomu pivu samozřejmě. Později jsem se dozvěděl, jak to vlastně bylo. Vlado Čech v tom roce – 1981 spolu s Leškem Semelkou opustili Blue Effect a založili SLS – Společnost Leška Semelky. Na tu chatu v Roštíně tehdy přijeli spolu, Lešek ale nebyl asi natolik zvědavý na amatéry, čekal v hospodě a popíjel pivo.

Později mi to vyprávěla hospodská, tehdy moje tchyně Jarmila, dej jí Pán Bůh věčnou slávu. Přišli tam k pultu se džbánkem pro pivo takoví dva hezcí vlasatí kluci. V hospodě byla také otevřená okna, takže bylo slyšet náš rámus z nedaleké školy. A Vlado zavětril a ptá se, že kdo to tam někde hraje. A paní Jarmila na to, to je můj zeť, on tam zkouší s kapelou. Asi jsme opět zapomněli zamknout a bylo to. Jak říkám, vzácná návštěva přišla mezi nás. Potkal jsem Vlada Čecha od té doby ještě několikrát, vždy byl velmi přátelský. V létě 1986 jsem se pak dozvěděl tu smutnou zprávu o jeho předčasném úmrtí. R.I.P. Vlado, kamaráde.

Tak jsme cvičili a cvičili a připravovali se na povinné přehrávky. Ty se konaly vždy 1x v roce. Přehrávky jsme s úspěchem absolvovali a začali veřejně vystupovat. Hráli jsme na tanečních zábavách v blízkém i dalekém okolí. Časem jsme si myslím udělali dobré jméno mezi ostatními kapelami z našeho regionu a měli jsme i svůj dav věrných fanoušků. Rádi vzpomínáme obzvláště na pár opravdu věrných. Jedním byl Miloš. Byl obětavý, zařizoval nám dopravu, dělal bedňáka, rozvážel plakáty a všeobecně se o nás jako o kapelu staral během našeho vystoupení i mimo něj. Byl to takový náš neplacený manažer a maskot skupiny. Obsluhoval nás, zásoboval nás pitím a vodil nám do zákulisí holky - fanyanky co nám pak o pauzách hopsaly na klínech a myslely si, že jsme nějaká profesionální rocková kapela z nějakého velkého města. Bylo vidět, že se moc nevyznaly. Našim ženám a přítelkyním Miloš nikdy nic neřekl, zavčas nás upozornil, že se blíží ty naše drahé polovičky a holky zase odklidil do přítomí okolních míst. Fakt dobrý fanoušek a kamarád, a silný. Dávali jsme mu nosit ty nejtěžší bedny. A stejně vždycky vydržel až do rána. My už jsme toho měli nad ráno docela dost, byli jsme unavení z uměleckých výkonů i z chlastu co nám celý večer nosil, on byl čilý jako rybička. Miloš totiž spával přes den a v noci pracoval, byl tak zvyklý léta. Byl povoláním pekař.

Občas Miloše potkám, je ještě spokojenější než tehdy, ani se mu nedivím, bydlí ve velkém domě uprostřed krásného parku, asi tušíte kde. Bylo toho na něj moc, tolik zážitků. No jo, do půllitru se vejde jen půl litru.

Druhým věrným fanouškem, na kterého rádi vzpomínáme, byl Ikaros. Tak jsme mu říkali, ale jmenoval se Jarda. Myslím, že se znal s naším basákem Honzou z fabriky. To jméno Ikaros dostal od nás a myslím, že si jej zasloužil, ačkoliv dopadl mnohem lépe než jeho předchůdce ze staré báje. On jezdil na všechna naše vystoupení a zábavy na malém motocyklu Jawa, tehdy nazývaném pincek. A bylo mu jedno, jestli je červenec a 30 stupňů plus, nebo je únor a 10 stupňů minus. Zvládal to perfektně. Také jednou přijel, bylo to myslím v lednu na Nové Dědině, museli jej z toho pincka sundat hasiči pořadatelé, a nechat ho 20 minut rozmrznout u velkých kamen a lít do něho slivovici. Když ho nesli, vypadal jako socha sedícího Mahátmy Gándhího. Nevím, jak jel tehdy zpátky, ale asi to zvládnul, protože příště přijel zase, a zase na pincku. Tak teď k tomu jménu. To jsme jednou byli na návštěvě doma u našeho basáka Honzy. Bydlel v činžáku, v bytě ve II. patře. Nevím, odkud nebo kam jsme tehdy jeli, ale je fakt, že jsme tam seděli, poslouchali muziku a popíjeli. A to docela dost. No a během naší návštěvy se tam objevil tenhle náš fanda Jarda a vesele popíjel s námi, a také docela dost, navzdory tomu že měl dole toho svého pincka. Najednou se vypařil a my jsme si mysleli, že už má asi opravdu dost a jel nebo tlačil domů nebo co. Nevěnovali jsme tomu pozornost a vesele se bavili dále. Vtom náhle někdo zvoní u dveří. Honza povídá, to je asi Jarda a vrací se, něco si zapomněl, možná klíčky od pincka, i když tam žádné nebyly, nebo je to jen záminka a chce pokračovat s námi v umělecké nečinnosti dále. Omyl. Byla to paní sousedka z přízemí a pronesla tu dnes už opravdu památnou větu:

„Pane sousede, máte dole na rohožce návštěvu...“

My jsme byli všichni najednou střízliví a nevěděli jsme, jestli se máme válet smíchy, nebo se máme zdekovat dřív, než přijedou policajti a koroner. Ale všechno to dopadlo dobře, Ikaros byl za chvíli mezi námi a připíjeli jsme si spolu na jeho krátký, ale šťastný let z II. patra dolů. Říká se, že opilí mají štěstí, nevím co je na tom pravdy, ale náš Ikaros Jarda fakt štěstí měl, nikde ani škrábnutí. Ještě že se netrefil do toho svého pincka tam dole.

Jak se nám prve vytratil, to se prý šel provětrat na balkón. Nevím, co ho to napadlo, kolik toho v sobě měl, ale asi se v ten moment cítil, že může všechno, rock, blues, psychedelic, new age, létat, skákat a padat, jak to popisoval náš letecký průkopník Evžen Čihák ve svém díle "Jak jsem létal a padal". Dodnes si myslím, že v ten moment dopadu Jarda nevěděl, jestli je na Zemi nebo na Marsu, akorát nevím, kde by v té době sehnal v Kroměříži LSD. Ale jméno dostal hezčí, Evžen by se k němu asi nehodil, byl to od té doby Ikaros, jako název jedné z našich vlastních písní. Na naše vystoupení a zábavy jezdil dále i po této příhodě, žádné problémy, ruce, nohy, křídla, pincek, všechno v pořádku.

Mimo jiné hrál také trochu na kytaru, a když jsem si pořídil novou, tehdy na svou dobu dosti dobrou kytaru Diamant, prodal jsem mu svoji Irisku. Od té doby jsem jej nepotkal. Možná sedí zavřený doma a cvičí a cvičí, a neví, že proběhla sametová revoluce. Nebo, nedej Bože byl zase u někoho na návštěvě, ale už ve třetím patře, nebo ještě výše. Je to asi osud, někdy také o plot, nebo o pincka, nebo pohár také přetekl a bydlí také tam, vždyť víte, s Milošem.

A čas běžel dál, hrálo se skoro každý týden. Čím déle jsme hráli po zábavách, tím méně jsme už zkoušeli ve zkušebně a tím více jsme si dopřávali během našich produkcí vlastní potěšení ze hry, bavení fanynek a popíjení alkoholu, jak se říká drogy, sex a rock'n'roll neboli po moravsku - víno, ženy, zpěv. Domů jsme se vracovali kolem čtvrté až páté ráno, až jsme sklidili aparaturu a nástroje do I. patra roštínské školy. Byli jsme většinou už pořádně utahaní, a to dokonce už i náš maskot Miloš. A potom to ráno, "Kdybys tak náhodou se cítil, že jsi sám..." Ano, už tušíte, Přátelé Zeleného údolí, nedělní Studio Kamarád. Tak jsem se probouzel po předešlé náročné noci s naší kapelou. Hlava duněla z chlastu, uši bolely od decibelů, jazyk jako struhadlo a oči pálily od cigaret, zase kocovina jako prase. Ještě že jsem nemusel vstávat do práce, nebo na nedělní mši do kostela, jako jsme museli chodit s bráchou do šestnácti let ve Střílkách. Ale byly jiné problémy. Bylo kolem jedenácté hodiny dopoledne, z kuchyně už voněl připravovaný oběd.

Skončilo Studio Kamarád a nedospaného tátu, živitele rodiny se zbytkovým alkoholem v krvi tahají z postele dvě malé holky a ještě ho přitom olizuje pes. A hlavou táhnou zase ty myšlenky, co bylo včera a zase ty tiché přísahy a sliby, že už příště určitě nebude tolik hýřit. Ale znáte to, sliby chyby, za týden se stejná situace opakovala. Ale co, byli jsme mladí a hloupí. Hráli jsme všude kolem dokola po obcích, ale jak řekl Ježíš, "Nikdo není ve své vlasti prorokem". Ani my jsme nebyli výjimka, ačkoliv jsme vlastně Proroci byli, v Roštíně jsme hráli jen jednou.

Bylo to na Silvestra roku 1981 v dolní hospodě, u již zmíněné paní Jarmily, mojí tchyně. Pojali jsme tuto akci opravdu lidově. Olda vyměnil klávesy za akordeon, Jirka za saxofon a klarinet, a hráli jsme kromě našeho repertoáru i lidovky, takzvané dechovky. Bubeník Franta bohužel nemohl s námi hrát, nedostal z domu povolenku, bylo mu 20 let, studoval vysokou a měl přísné rodiče. Museli jsme narychlo angažovat jiného bubeníka, byl to nějaký Arnošt z Kroměříže. To co jsme potřebovali, zahrál dobře a byla s ním sranda, jako svačinu si s sebou přivezl igelitku plnou nastrohaných jablek s křenem - na Silvestra, fakt samorost, smrděl jako zmoklý pes. Ale zvládli jsme to. I jiné průsery a trapasy jsme zvládli. Jednou jsme měli hrát ve Střílkách, v obci ve které jsem prožil mládí a založil v roce 1975 s bráchou dvojčetem Pavlem a kamarádem Břeťou Půdou naši první kapelu, blues-rockové trio M.P.M. Chtěl jsem se samozřejmě ještě ukázat před mým bývalým domácím publikem se svou novou kapelou. Bylo to na jaře, koncem března. To na venkově začínají jarní práce, na zahrádce, na poli a vůbec, kolem rodinného domu je pořád co dělat. Měli jsme v Roštíně před domem pár okrasných stromků - javorů. Na jaře se vždy musely ostříhat a ořezat větve, aby vyrostly nové, mladé.

To byla sobota dopoledne, večer jsme měli hrát ve Střílkách v tom kulturáku, ve kterém jsem kdysi v suterénu zkoušel s tou mojí první kapelou. A já jsem šel stříhat ty okrasné javory. Říkám stříhat, a to byl ten problém. Kdybych si vzal pilku a řezal, bylo by to v pohodě, ale já idiot si vzal ty zahradnické nůžky, znáte to, mají takovou silnou zpětnou pružinu. Nejprve jsem stříhal pravou, to celkem šlo. Ale časem jsem pocítil v pravé ruce únavu a vystřídal jsem tedy levou, chápete? Já, kytarista a levou. Samozřejmě jsem těch 5 stromků ostříhal, ale už po obědě jsem toho litoval. Neudržel jsem v prstech žádnou ruku ani cigaretu, a večer jsme měli hrát. Ale nakonec to do večera trochu povolilo, asi díky tehdy populární vietnamské masti, a zahráli jsme dobře i ve Střílkách.

Nebo v Divokách. Mimo jiné to bylo naše poslední vystoupení. Bylo to v sobotu, 11. 12. 1982. V pátek večer mne přepadla bronchitida a přestával jsem slyšet - další taková rána pro muzikanta, zalehlé uši, jako ty prsty ve Střílkách. Ještě horší, těma prstama tam vždycky něco zašmidláte, ale když neslyšíte, to můžete hrát jako Jimi Hendrix, ale neslyšíte to, takže nevíte, jestli nehrajete třeba o dva tóny mimo, navíc když vám v sále zhasnou světla pro intimo při ploužácích. Prý Love hurts, houby Love, Ears hurts, mohu potvrdit, jak jsem uši napínal, abych slyšel basu a bicí. A ještě k tomu nám v sobotu dopoledne onemocněla malá dcera Edita. Kluci přijeli nakládat aparaturu a nástroje a já neslyšící a kašlající jsem jel do města s manželkou a dcerkou na pohotovost. Dcerka dostala nějaké kapky, já kalciovku. Po ošetření jsem je zavezl domů a jel jsem za kapelou do divocké školy. Mezitím asi zabrala kalciovka, nebo alternativní medicína coby pivo s vodkou, a z těch všech stresů se mi vrátily i ty zbytky sluchu a hlasu a tu akci jsme odehráli v pohodě. "Jo, muzika je těžká věc", říkával Milošek, když táhl tu nejtěžší reprobodnu našeho baskytaristy. "Moje řeč, o zdraví se musí pečovat," říkával zase pro změnu náš klávesista Olda. To když nám zase skákaly po klíně ty postpubertální fanyanky, dnešní padesátnice, tak dodal: "Běžte zavčas na oční, nebo budete chodit na kožní." Bohužel, po akci v Divokách už žádná jiná akce nikdy nebyla. Dva členové vysokoškoláci nastupovali v lednu na vojnu. Jedním byl Jirka, klávesista. Druhým byl Franta, bubeník a zpěvák. O bubeníka by nešlo, Franta poslední akce stejně většinou zpíval, museli jsme vrátit půjčené bubny a Franta coby vysokoškolák si nové koupit nemohl. Na bicí už od léta s námi hrával Ota Stratil nebo Petr Letko, oba z Kroměříže, a měli svoje bicí. Spíše šlo o zpěváka. Žádný z nás ostatních nezpíval tak aby mohl Frantu jako sólového zpěváka nahradit. Tak jsme to odpískali, s tím že možná to někdy ještě vzkřísíme, toho Proroka.

No tohle, a stalo se, léta Páně 2015, po 33 letech se mi v listopadu ozval Franta Daniel. Že by jako nechtěl budít spícího Proroka, ale že bychom si přece jen mohli sem tam někdy zahrát a hlavně, že má chuť nahrát některé ty naše vlastní skladby na CD placku. On se mezitím zdokonalil na kytaru a dokonce zkoušel chvilku s nějakou rockovou kapelou jako kytarista, ale nesedli si prý žánrově, což se ani nedivím, jak znám Frantu a jeho vyhraněný styl. Jediný kdo hrát nepřestal od našeho rozchodu v prosinci 1982, byl asi Olda.

Hrál se spoustou kapel, od Avionu až po Kosovce. A to stihl ještě chodit do práce, včelařit a mít kozí farmu. Nezmar. A hraje i nadále, teď právě s partičkou Karburátor Blues Band. Basák Honza hrál nějaký čas s jednou kapelou v Kroměříži takovou tu kavárnu, jak se říká. Hrál jsem s nimi také párkrát, když jsme neměli zrovna žádné hraní a potřeboval jsem nějakou kačku na přilepšenou, ale nebylo to nic pro mne. Honza pak přestal hrát nadobro a dnes už má nějaké problémy s rukama, asi dna nebo co. Osobně mám podezření, že to může být Ikarův syndrom - černé svědomí za ten neřízený let jeho kamaráda a našeho fanouška Jardy Ikarose z jeho balkónu tenkrát.

Škoda, ale Honza se schází s námi také občas. Na zkoušky už nám ale jezdí druhý baskytarista, můj dlouholetý kamarád, spolupracovník a spoluhráč z několika kapel Peter Cvoliga ze Zborovic. Výborný baskytarista, zpěvák, světoběžník a všeu-
měl. Uměl vyrobít pistoli i s tlumičem, nebo na koleně vyrobil pár elektrických kytar a baskytar. Navrhl jsem mu tehdy název značky Frompine - složení anglických slov z a borovice - Zborovice, i když kvalitní kytary se vyrábí z javoru, olše nebo z mahagonu. Peter vařil výborný hovězí guláš a uměl upéct vynikající maso, a nejen zvěřinu. Když se něco v práci slavilo, přinesl třeba na plechu upečené srnčí. Až jsme to snědli a zapili, začal štěkat, prý nejlepší přítel člověka, a jmenoval se Azor. Tak alespoň jsme věděli, s kým jsme měli tu čest ten den povečeřet.

V devadesátých letech Peter pracoval asi 3 roky v Chicagu. To jsem jednou seděl doma večer u televize, bylo to na Silvestra 1995. Manželka Dana se starší dcerou Andreou obsluhovaly v hospodě, mladší dcera Edita byla někde u kámošky. Najednou zvoní telefon. Zvednu to a tam se ozve "Hello Frankie, how are You?". Samozřejmě jsem Petera poznal po hlase, i s tou angličtinou s moravským přízvukem, kterou jsme se mimochodem učili spolu za dlouhých večerů a nocí, když jsme spolu 5 let pracovali ve stejné fabrice, na stejné dílně a na stejné směně. Říkám, co blbneš Peťo, kde jsi? A on že, konečně jsem na té správné polokouli, a vysvětlil mi, že se prostě sbalil, opustil tady rodinu, manželku, milenku, kapelu a všechno ostatní a letěl do USA. Vždycky po tom toužil, poznat ten jiný svět, cestovat. A také se mu to povedlo, co si vydělal, většinou procestoval. Projel celý státy od severu k jihu, od východu k západu, poznával lidi a život, jamoval třeba s černošskou kapelou na ulici v New Orleans. A procestoval nejen státy, byl také na Novém Zélandu, v Austrálii, v Rusku, v Saudské Arábii a kdoví kde ještě. Teď má svoji vlastní stavební firmu a občas jezdí do Norska na ryby. Ale muzice se věnuje stále. Má vybavení jako profesionál, asi 3 baskytary Fender Jazz Bass, čtyřstrunné, pětistrunné, několik kytar, několik aparátů, PA systém atd.

My jsme od roku 1983 zkoušeli s Peterem, který právě přišel z vojny, s klávesistou Milanem Šónem a bubeníkem Robertem Svobodou, který mimochodem dneska už hraje pár let někde s Hendrixem. Stále jsme chtěli něco dát dohromady, zkoušeli jsme, ale nepodařilo se nám to. Až jsme v roce 1988 založili ještě se třemi spoluhráči a zpěvačkou, už bez Roberta a Milana ale s Jirkou Pánkem kapelu Audio v Morkovicích.

Kytarista Mirek Polišenský, bubeník Ladislav Trávníček, klávesista Franta Jašek a zpěvačka Leona Vojtášková. Kapela jako Chicago, dvoje klávesy, dvě kytary, saxofon, basa, bicí, zpěvačka, zvukař Jeff. Celkem nám to šlapalo, až nás někdy podezírali, že hrajeme z playbacku. A jednou mne lákali do tehdy vůbec nejlepší kapely v regionu.

Bohužel ale jako zpěváka, ne kytaristu. To mne skoro trochu urazilo. Gary Moore a Empty Rooms, moje parketa, ale zpěvák? To ne. Ta kapela Audio ve zmenšené sestavě i s Peterem hrála ještě v loňském roce na jaře. Já jsem v roce 1990 odešel pracovat do Německa a na čas jsem kytaru pověsil na pověstnou pink floydovskou Zeď. Jirka záhy odešel také a hrával sám na klávesy a kytaru po svatbách a menších akcích. Znova jsem začal hrát v roce 1996 opět s Jirkou, hráli jsme jen sami dva - duo Ramsay.

Jezdili jsme po svatbách a oslavách a takových akcích, no znáte to, víceméně pro peníze, než pro radost ze hry. Byla to ale sranda, jako vždy s Jirkou, Když jsem šel od vás, však víš. V roce 2000 jsem skončil, už mne to nebavilo, pořád dokola to samé, každá sobota, člověk už mohl přitom číst noviny nebo knížku jak to bylo pořád stejné. Na dlouhý čas jsem na muziku skoro zanevřel. Jirka pokračoval dále v této činnosti se svojí dcerou Denisou. Po sedmi letech, v roce 2007 mne zase začaly svrbět prsty a znovu jsem nakoupil nástroje a aparatury. To jsme se sešli po nějaké době s Oldou, ano s naším Oldou z Proroka. A že prý bychom mohli dát něco dohromady. Měl s sebou pár kamarádů, dobrých muzikantů, všechny jsem samozřejmě znal. Jirka Horváth bicí, Ivan Jireš baskytara, Lad'a Malý kytara, Olda samozřejmě klávesy a já kytara. Celkem nám to šlapalo. Jenže Olda v tu dobu hrál s kapelou Kosovci a byl smluvně vázaný. Kdo zná Kosovce, tak ví, že jsou dost dobří a že mají vyprodáno více jak rok dopředu. No a Olda z toho rozjetého vlaku nemohl vyskočit, aniž by si nenamlátil, jak se říká. Škoda, hrálo nám to dobře. Měli jsme se jmenovat Baccara Beat. Ve Střílkách v té době hrála kapela Bursugy - Jezevci. Hrál tam ze Šlágru známý Luděk Čihánek na klávesy a můj mladší brácha Milan Maštaliř na kytaru, Jenda Lechner baskytaru a Marek Jandl na bicí. Hráli takový hezký syrový blues a folk-rock, tak začínali. Pak se to nějak zvrtilo a začali hrávat po zábavách, Kabáty, Turbo a tak. Bráchovi se to přestalo líbit tak odešel.

Spolu jsme pak založili folk-rockovou formaci, jmenovala se Feels. Na postu baskytaristy se časem mimo jiné vystřídali dva, již zde zmínění hráči Peter Cvoliga a Ivan Jireš. Houslistka Dáša Skácelová, kytarista a banjista, multiinstrumentalista Zdeněk Ferenc, bubeník, perkusista, flétnista a mentalista Aleš Novák, párkrát s námi bubnoval také známý bubeník Radek Štěpán ml. řečený Radúz. A jeden čas s námi zpívala bráchova dcera a moje neteř Aneta. Hráli jsme nějaké věci od Marsyas, ale hlavně svoje vlastní věci a zhudebnělé lidové texty a básně. Vystoupili jsme na pár letních festivalech a na oblastních kolech Porty. V roce 2008 jsme hráli na Folkparádě na Kamínce v Roštíně, po nás nastupovali na pódium Blue Effect. Když jsme se míjeli s klukama z Blue Effect, všichni do jednoho včetně Radima nám podali ruce a že prý docela dobrý.

Dodnes se pyšníme, že jsme jim jako dělali předskokany. Postupně se ale naše nadšení ze hry vytratilo, tento druh muziky už netáhne lidové masy jako dříve, nanejvýše tak pár jedinců nebo skupinek, tak se časem stane, že když není pro koho hrát, přestane vás to bavit. Mimo jiné, tu Folkparádu na Kamínce zrušili také z těchto důvodů, chodilo tam čím dál tím méně lidí. Já jsem se opět na pár let hudebně odmlčel.

No, spíše jsem se trochu uzavřel a než jsem zase všechno už poněkolkáté rozprodal, stačil jsem si sám nahrát několik CD svých vlastních věcí. Jsou na SoundCloud. Brácha Milan hraje teď s basistou Alešem Fritcherem, kytaristou Zdeňkem Ferencem a bubeníkem Petrem Sedláčkem ve formaci Blues d'Effect, takový hezký věci, převážně blues. Tak to by bylo, včera. A dnes? Scházíme se tedy, 1x až 2x do měsíce podle možností každého z nás. Nic neřešíme, netlačíme na pilu, jak se říká. Chce to čas a toho máme docela dost. Párkrát jsme se sešli v Kroměříži v hospodě, jen tak na pivko, sem tam se sejdeme na půli cesty, ve Zdounkách v hospodě.

Po letech zavzpomínáme na ta krásná osmdesátá léta, a jak jen jsme tohle všechno mohli přežít. A co dál, co zítra? Nechceme hrát už na zábavách, pro veřejnost, to jsme se shodli. Dneska je dobrých kapel docela dost, spíše dost a nemají ani všechny kde hrát. Myslíme ale než se v našich letech setkávat jen na očním, kožním nebo urologii, raději si ještě uděláme nějakou tu radost a občas, párkrát do měsíce si zahrajeme, jen tak, sami pro sebe. A co na to Olda? Samozřejmě si opět neodpustil nějakou tu jeho perličku:

"Tak, a už kurva zase jezdíme do Roštína."

Ano, a časem i to CD snad natočíme. Techniku už na to máme. Ještě pár měsíců cvičit a dostat to zase do krve. Museli jsme si zase nástroje a aparatury nakoupit, to co jsme někteří z nás všechno poprodávali. Ale pozitivní na tom je, že si teď kupujeme už jen ty nejlepší nástroje a aparatury, ne že by to hrálo samo, to ne, musíme pořádně zamakat a cvičit. Ale o tom se nám tehdy ani nesnilo, když jsme klížili a letovali reprobedny a osazovali je reproduktorama ukradenýma z veřejných rozhlasů z okolních obcí a sháněli podpultové zesilovače Music 70 z Tesly Vráble. Nebo chodili po schůzích a žadonili u Osvětové besedy o mixpult a reprobedny. Mimochodem, náš bubeník si koupil nyní konečně svoje první bicí v životě. Když začal Ioni v prosinci cvičit, zpočátku mu to moc nešlo a zlobil se sám na sebe a my jsme jej utěšovali, že se to časem poddá a půjde to. Já jsem mu říkal, že kdybych já nehrál 33 let na kytaru, tak nezahraju dneska ani tu Dajánu. A dneska už hraje zase jako zamlada, i když jinak teď vypadá, jak zpívá také dnes už veterán Petr Janda. Ale to my všichni vypadáme jinak, stačí se mrknout na ty fotky, žádný z nás už není ten růžolící kučeravý boy co býval, kromě Oldy, ten med a kozí mlíko mají asi něco do sebe. Ale jak říká klasik, "Neberme život příliš vážně, živí z něj stejně nevyvážneme". Šestým členem naší kapely byl a je stále Drahomír Lechner z Počenic, (to zní jako svobodný Pán z Velhartic).

Zvukový technik a perfekcionista co se týče znalostí historie rockové hudby, náš nehrající kapitán, zřejmě jediný sportovec z kapely, zvaný Jeff. Ještě se mu nepodařilo mezi nás zavítat. On je totiž i ve svých šedesáti letech stále aktivní sportovec a občas se mu něco poláme, nebo si otočí chodidlo o 180 stupňů. No a s tím se pak blbě chodí natož tak jezdí autem, to musíme přece pochopit. Ještě že pracuje u pojišťovny, akorát nevím, jestli mu někdo dává nějaké bonusy a kolik má v těle ještě původních nezlomených kostí.

Občas si voláme nebo napíšeme. Mluvil jsem s ním nedávno. Jde zase na nějakou operaci s nohou, to víte, v našich letech se to všechno láme jedna radost. A bolí to všechno nějak víc. Srdce by chtělo, ale tělo se brání. Dobře nám tak. Měli jsme být už dávno radši tam, však víte, s Hendrixem, nebo třeba s Milošem a Ikarosem Jardou. Ne, to raději ne, ale o Jeffa se trochu bojím. Víte, že v Počenicích prý za posledních 30 let bylo 35 sebevražd? A nikdo neví proč. Že by Ořecháč? Zřejmě Boží trest za sex, drogy a rock'n'roll. Ještě že se netrestá za seniorský sport, jen modřinama a zlomeninama, máš štěstí, Jeffe.

Ale ukaž se někdy, až odložíš berle a ortézy, budeme Tě potřebovat u mixu...

Pánek, Klčo, Machara, Daniel, Sigmund

Too old to rock'n'roll, too young to die...

Ian Anderson, Jethro Tull